
Kötörmelékét ráz a szél:
imádkozni kezd a vidék, s
retteg, valahányszor nagyobbab csörren az ablak;
szemükkel keresik egymás kezét,
és kanál sem pissen a tálban.

A hegyekből lassan a faluba érek.
Láncra verve a kutyák csaholnak felém,
fogaik közt ott csillog még az éjszakai
hold egy-egy darabja ingerlőn, akár
a szoknya alól kivillanó térdek melege,
melyet a víz hulláma nyaldos még forróbbra
föl-fölcsapva a combig s tovább.
Főlelelem hát a tengert, lássuk a
nap árnyékát mélyre hullani, a szoknyák alá,
még mélyebbre — egészen a feledésig.
Süldő fák övezik a partot szeretkezve a
sós széllel, mely mindjobban elvegyül közöttük,
már-már felismerhetetlen a kavarodásban
s nem tudni, melyikük teszi fehérré a partot
meg a házakat, a házak árnyékát annyira,
hogy szemöldökünkéről nem győzzük eléggé
törölni az izzadságot s a leülepedő sót.
Mindez lehetne persze véletlen vagy a véletlennek
egy gesztusa, mely körültekintő alapossággal
végzi napról napra ugyanazt a feledhetetlen
élményt, amit csak a túlzott kávéfogyasztás
tud egyes részeiben néha felidézni.
Mindaz, mi látható, mulandó is, hovatovább a
rohamosztagok, melyeknek létezése az ember
létezésével áll összefüggésben, s bár
a gyorssegélynyújtásban alkalmatlanok,
a növényvilág kioktatásában felülmúlhatatlanok.
Mindenesetre a hangszerüzletek lassú ütemeiről,

a zeneműbarátok kiadójáról kéne szót ejteni,
vagy a nevetőautomatákról, a nevetőautomaták
hasznosságáról vagy látószögükről, mely algák
és moszatok harmonikaszó kúszását követi a mész-kősziklán
és esteledik.

A tenger elringatja a csónakokat,
halászok hangját csapja a parthoz, amint hálóikat
húzzák nekiiramodva, megfélelkezve az ezüstsardellák
csapkodásáról, melyeknek csillogását tükrözi a víz
egész augusztusban, amikor legszebbek a páfrányok
levelei.

Most kéne leugrani a szikláról, hová még
1909-ben másztunk Kassákot követve.
Kiüríteni a faliszekrényeket. A százlábúak
menedékét összezúzni, félálomba hullajtva mindazt,
mi megtarthat bennünket itt e helyen
és gyopárként ékelődni szakadékok fölé, mert a költők
legnagyobbika ez a virág.

Füst száll a fák közül.

Emelkednek a tenger olajfoltjai, és kimossák közülünk
a homokvárákat, akár érzékeny fotopapíron, hullám-negatívak
gyűrődnek, s a kvarc csillogásai szurkálnak felénk hegyes
tű-fénnyel, hogy belébarnulunk, beléfeketedünk fájó
szemekkel, s hangunkból kagylók csörrennek olykor, ha
megszólalunk.

Lerakódik az idő, és csakányozzák a márványtömböket.

Behorpadt mellű hegyek figyelnek a hangok felé.

Leoldott saruival egy kolostor — mélyen a hegyek között — létezésébe
hullva mereng. Átformált tériszonyok. Velőig hatol a vízpor,
és hullik a vakolat. Ez mind már a végítélet.

Süppedő partjain járok a szélnek. Szigetek úsznak felém,
szigetek teknősbékatojással megrakottan, szigetek garmadával a
kék ezeztű fákkal és felhőkbe hulló madárseregekkel.

Már csak a varangyok hiánya feltűnő, a varangyoké, amint
húsos országutakon vedlik bőrüket szétnyújtózkodva, kiszáradva,
s elrepedt palotaszemeiken megtörik a fény, szegletes ívet
tartva szakadékok fölé. Mennyire elfeledjük egymás hangját.
Szálanként tűnnek el a zajban, zsongásban, mely testből fakad
és testet tör, ha kék is, akár a cserzett birkabőr heti vásárok
előtt. A sejtés marad csak reszketően, túl későn kezdtem élni,
túl hamar váltottuk meg egymástól magunkat. Bánom is én, hogy a
zergék most délebbre vonulnak fű után, keresvén maguknak
vezéret, mely büszkébb a többinél, s felkiáltóbban egyikük sem tud
látni messzire. A sok hercehurcát végre is megalégli az
ember. Perselyét a szélnek kitarja — ha van még rá idény —, s szeme
emlékekről, mandulafákról a mélységekre esik. Az önkifejezés
meseszövédménye a termelés szintjére zuhan, hol erősebb
sodrása van az árnak és nem látni Granada májfoltjait sem
a naptól vagy Lorca lángoló nyelvétől sodródó cédrussal övezve.

Feszesen tartja magát a domb, s zöldebb a zöld éjjel.

Ilyenkor indul mélyre a gyökér, rések és hasadékok között
ernyedten, lefelé kapaszkodón.